

Стоян Николов

УКРИТОТО И ПРЕМЪЛЧАНОТО
В БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

София, 2026

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Стоян Николов, автор, 2026

© Издателство „Изток-Запад“, 2026

ISBN 978-619-01-1737-7 (мека подвързия)

ISBN 978-619-01-1738-4 (твърда подвързия)

СТОЯН
НИКОЛОВ

УКРИТОТО
И ПРЕМЪЛЧАНОТО
В БЪЛГАРСКАТА ИСТОРИЯ

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

СЪДЪРЖАНИЕ

Увод	7
Има ли „игра“ с гените и доколко може да се вярва на съвременните генетични изследвания?	13
Дали човечеството е направило първите си стъпки на Балканите?	17
Изграждането на ранните общества. Досегашната люлка на цивилизацията не издържа на новите хипотези	29
За пеласгите, траките и техните наследници	43
Старите корени на българския език	51
Свидетелства за тракийското ни минало	67
Къде е родната земя на т.нар. славяни според официалните историци?	89
Защо тракийските богове са прототипът на гръцките богове?	107
Кой имаше интерес траките да бъдат изпратени в небитието?	131
Наши и чужди автори за произхода на българите	139
Преселение на тракийските племена на север, на запад и на изток.....	159

Отново за Именника на българските князе (или както е известен още, Именник на българските владетели, ханове)	195
Тракийски език и обичаи. Имат ли те нещо общо с българските?	199
Споровете за тракийското наследство	209
Старите богове и новите светии	215
Манасиевата хроника и българският ѝ превод. Крум е княз, а не хан или кан. Кой скри този факт? ...	225
Още веднъж за траките и така наречените славяни и прабългари	239
Незабравените от народа ни стари тракийски обредни практики	249
Заключение	259
За новите предизвикателства пред съвременния човек	263
Опит за съвременно тълкуване на духовната еволуция на човечеството чрез аналитичната психология и чрез синкретичния подход	271

УВОД

Любовта към отечеството е българска традиция, извираща от народната душа от най-древни времена. Да си патриот и родолюбец означава да се гордееш с миналото и настоящето на своя народ, да защитаваш пред всички своята вяра в неговото светло бъдеще.

Най-големите български умове загинаха, за да бъде България свободна и процъфтяваща, да може да обедини всички български земи. Свободата е като хляба, всеки ден трябва да се изпича, за да е сладък и топъл той, казваше навремето Радой Ралин. Дървото на българската свобода е подхранвано от кръвта на най-добрите синове на родината. Тяхната саможертва и днес трябва да ни напомня за веруюто им „Свобода или смърт“.

Мнозина забравят, че България е една от най-старите държави в Европа. Ние, българите, много преди 681 г. сме имали своя държавност, висока материална и духовна култура. Словото на Кирил и Методий, на светите Климент Охридски, Наум, на цяла плеяда от всеотдайни родолюбци чрез българската книжнина и вяра отвори очите не само на нашия народ, но и на руси, украинци, сърби и др. Друг е въпросът колко от тях искат да си го признаят. Поради невежество и пристрастност се забравят думите на един от най-големите руски умове на XX в. – академик Дмитрий Лихачов:

Ние в Русия изпитваме чувство на голяма благодарност към България – за своя литературен език, за началото на руската литература и за ония забележителни идеи, които са били провъзгласени през Симеоновия век – общочовешките идеи...

...Църковнославянският език [старобългарският език] е пренесен в Русия от България не само чрез книгите, но и устно – чрез богослужението, и така бързо става в Русия своеобразен индикатор на духовните ценности.

България даде на източните славяни висшия слой на езика, полюса на духовността, който извънредно обогатява езика, който дава на езиците на източните славяни нравствена сила – способността да се възвисяват мисълта, понятията, представите, емоциите.

Синовен дълг на всеки българин е да знае, съхранява и предава за идните поколения своето знание и любов към отечеството. И днес във всяко родолюбиво българско сърце звучат думите на Паисий:

О, неразумни юроде! Поради что се срамиш да се наречеш Болгарин... Или не са имали Болгаре царство и господарство. Ти, Болгарино, не прелищайся, знай свой род и язык... От целия славянски род най-славни са били българите... Така от целия славянски род били най-силни и най-почитани и първите славянски светци, просияли от българския род и език, както и за това подред написах в тая история.

Не са малко и онези клакьори със съмнително българско самосъзнание, които съзнателно ни навират под носа измислени недостатъци на българщината – и преди, и днес. Зад техните слова и мисли прозират чуждопоклонство и духовна нищета, идващи от преклонението им към враждебни нам държави. Тези хора даже нямат самосъзнанието, че волно или неволно, стават слуги на небългарски интереси. Вярвам, че сте забелязали – националният нихилизъм се изповядва точно от такива хора.

За мен и днес е неразбираемо защо народните избраници не приемат закон за националната чест, който да възпре ругателите и да изчисти информационното пространство от тях?

Неслучайно народът ни е създал тези мъдрости:

Отрежете на едно дърво корените и то ще изсъхне.

Оплакали се дърветата от гората на Господ, че брадвите безмилостно ги секат. Господ ги изслушал и накрая им рекъл:

– А колко от вас станаха дръжки на брадвите.

Немалко заблудени са се оставили в ръцете на измамници, дето секат народните корени на българите и почти нищо не се прави за тяхното посочване и осъждане.

За да не останем пасивни, трябва да се запитаме:

- Кои са онези, които гориха и крадяха нашите стари книги или ги прибраха в секретните отдели на музеите си? Кои рушиха наши паметници, за да изградят на тяхно място чужди? Колко носители на историческата истина бяха убивани, тормозени и заличавани заради техните родолюбиви книги? Кой има интерес това да остане в забвение? И да се показва само удобната за някой половин „истина“.
- Защо не се казва, че най-големите вреди на българската история са причинени от великошовинисти с чужд произход и техните местни помагачи? Време е да се запитаме по ботевски:

Каж ми, кажи, бедний народе, кой те в таз рабска люлка люлее?

И днес две съседни нам държави скриват и открито лъжат за решаващата роля на българската държава за делото на светите братя Кирил и Методий и техните ученици. България е първата държава, която не само въвежда старобългарския език като официален богослужбен и държавен език, но и го разпространява извън своите граници.

Родолюбецът трябва да помни, че българската земя е свещена. Тя не може бъде предмет на съмнителни сделки и манипулации.

Да си истински, а не патриот на думи, означава да вярваш, че България ще се въздигне и пак ще се нареди сред първите нации, както сме били в миналото. Поради невежество мнозина забравят своя род, а даже и език, прехласват се по чужди култури, за да запълнят духовната си празнота.

В тази жестока борба за истинската наша история, ние, група ентузиаста, сме сами, официалната наука мълчи и ще продължава да крие произхода на българите и приемането на християнството у нас много преди 855 г. От неудобство да не се ядоса някой не се разкриват истинските мащаби на духовното и държавническото ни влияние в т.нар. славянски свят.

И тази четвърта част е резултат от изследвания върху идеите и печатаното слово на много българи и чужденци, на наши доброжелатели и врагове.

Нека да си дадем сметка, патриотичното чувство заливнява сред немалка част от народа, трябва камбаната на просвещението да бие силно, за да го събуди и възроди.

Затова в изследването свободно и без ограничения съм използвал мислите и книгите на много автори, аз само „прибрах реколтата, за която други бяха хвърляли семената“ (думи на Гьоте). Извинявам се на онези, които някъде не съм споменал! Техният висок дух и идеи ме накараха да бъда упорит и отдаден на мисълта да направя публични много исторически факти и изследвания.

След успеха на трите части на „Укритото и премълчаното в българската история“ получих и немалко критични забележки. Последните бяха насочени към търсене на повече доказателства за произхода на българите, преселенията до нашите земи и на север, религията на траките, за връзката на старите тракийски обичаи с християнството и др. Опитвайки се да отговоря на тях, написах четвъртата част.

Както споменах в третата част, проблемът на нашите историци винаги е бил в липсата на философски подход при реконструкцията на историческия процес. Липсата на такава подготовка, незачитането на голяма част от интердисциплинарните изследвания се оказва онзи препъни камък, който не им позволи да изградят системно историческо познание.

Затова сме на този хал – политиците нямат адекватно историческо образование, историците не смеят да изчистят „авгиевите си обори“ и да дадат на управляващите точна оценка за историческите процеси – за миналото и настоящето. Така в тази историческа слепота политиците правят стратегически грешки – за произхода на нашия народ, за неговото покръстване и за приноса му в световното образование и култура, за оценката на комунизма, за предателската роля на основни партии в миналото по македонския въпрос, за поведението ни към Западните покрайнини, за делото на Кирил и Методий, за българския принос към създаването и християнизацията на Киевска Рус и на Русия и по много други въпроси.

През последните години се зароди една опасна тенденция. „Тракоманията“ на определени хора се превърна в юродивство. Така че – по-внимателно с историята на нашите предци. Играта с етимологията на думите се превърна в универсален ключ за всякакви „тайни“, на които трябва да се подчинят всички тези, опоро-чавайки по този начин добросъвестното историческо осмисляне на нашето минало.

Спекулативното отношение по тези въпроси обезсилва в немалка степен усилията на идейните поддръжници на трако-българската теза. Недобронамерени хора игнорират даже класиците на автохтонния ни произход или ги интерпретират по некоректен начин. Може би защото не са ги прочели внимателно и са забравили идеите на български патриоти като д-р Ганчо Ценов, проф. Асен Чилингиров, проф. Георги Сотиров, Юлия Хаджи Димитрова, Петър Георгиев, Чавдар Бонев и др.

За да търсим и намерим пътят към истината, нека да си спомним думите на един мъдрец: „Подхвърляй всичко на съмнение.“ Само едно критично мислене и критичен подход могат да ни помогнат да се отървем от плявата в историческото познание. Колко прав е бил полякът Станислав Лец:

Ако изчистим историята от лъжата, невинаги остава истина! По някога не остава нищо.

Знанието и вярата се разминават често. Синтезът между легендите и добросъвестните изследвания ни поставя пред избора – кое ще приемем като достоверно.

Изглежда твърде привалятелно да се върнем към началото на човешката цивилизация и да преминем към нейната еволюция, за да проследим как Хомо сапиенс се е озовал по нашите ширини и как са се оформили древните езици, включително нашият.

ИМА ЛИ „ИГРА“ С ГЕНИТЕ И ДОКОЛКО МОЖЕ ДА СЕ ВЯРВА НА СЪВРЕМЕННИТЕ ГЕНЕТИЧНИ ИЗСЛЕДВАНИЯ?

В клетъчната биология митохондрията (мн. митохондрии, от гръцки: *μίτος*, *mitos*, нишка + *χονδρίον*, *khondrion*, гранула) е универсален клетъчен органел, срещан в почти всички еукариотни клетки. Органелът е специализирана структура в клетката, която изпълнява определена функция, необходима за оцеляването и функционирането на клетката. Клетъчните органели могат да бъдат разположени както в цитоплазмата, така и в ядрото на клетката. Еукариотите (*Eukaryota*) са биологична съвкупност организми, чиито клетки притежават ядро, където е събран генетичният материал.

Понякога митохондриите са описвани като „клетъчните енергийни фабрики“, защото те произвеждат повечето от АТФ (аденозинтрифосфат), който от своя страна е източникът на химическа енергия за клетката. Броят на митохондриите в една клетка варира в широки граници според вида на организма и типа на тъканта. Една клетка може да има една митохондрия или няколко милиона митохондрии. АТФ синтезата е ключов компонент за съществуването на почти всички организми. Локализацията на ензима в клетките е във вътрешната им митохондриална мембрана.

Въпреки че повечето от клетъчната ДНК се съдържа в клетъчното ядро, митохондриите също имат своя собствена генетична информация.

Всяка митохондрия е оградена с двойна мембрана. При оплождането митохондриите на спермата не се включват в оплоденото

яйце, вследствие на което митохондричните гени се предават на потомството само от майката, чиято оплодена яйцеклетка съдържа около 200 000 молекули на митохондрична ДНК (МДНК). С времето възникват мутации, така че митохондричните хромозоми на различни човешки семейства постепенно се разклоняват и в хилядолетната история и разликите стават все по-очевидни. Тъй като МДНК не се рекомбинират помежду си, всяка жена притежава вградена кодирана памет за еволюционната си история.

Хауард Гудман от Калифорнийския университет смята, че на теория е възможно чрез МДНК да се проследят всички връзки при човешкия вид, докато се открие прапрабабата на всички митохондрични хромозоми. Този процес може да ни отведе много далеч във времето.

Браун съставя митохондрично родословно дърво и стига до един общ женски прародител на всички човешки същества. Според неговите изчисления всеки човек на планетата днес е еволюирал от малка митохондрична мономорфна точка някъде преди 180 000 до 360 000 години. Казано по-просто, би трябвало цялото човечество да е произлязло от една-единствена жена. По разбираеми причини Браун кръщава тази неизвестна жена „Митохондриална Ева“. Този резултат е впечатляващ. Знаем, че човешката еволюция би отнела милиони години, а сега излиза, че само преди 200 или 300 хиляди години е имало някаква жена, от която са произлезли всичките хора на Земята днес. Алън Уилсън, ръководител на изследователския екип, направил това „откритие“, изтъква, че тази „Митохондриална Ева“ е имала малък, но неизвестен брой другари от двата пола, които са внесли копия от своите ядрени ДНК в нашия геном.

(Wills, Christopher: The Runaway Brain, Flamingo, 1994.)

Антропологът Джеймс Шрийв смята, че човешките същества – съвременните хора, Хомо сапиенс, се отличават с поведението си твърде много, за да бъдат окачествявани просто като „друг вид животно“. Загадката е къде, как и защо се е осъществила тази промяна? Отговорите не могат да бъдат намерени в огромното многообразие хоминиди (чокекоподобни примати), населявали преди планетата.

Този извод нанася съкрушителен удар на Дарвиновата хипотеза, че човекът е произлязъл от маймуните.

Правят се предположения, че първото същество, официално категоризирано като „човек“ – *Хомо еректус*, изглежда, е мигрирало от Африка преди 1,7 до 2 милиона години, като е преминало през топлите климатични зони на Южна Европа и Азия, за да достигне чак до Индонезия. Според тази хипотеза преди 300 000 години древните хора вече били заселили по-студените области.

Доскоро изследователите смятаха, че съвременният човек е само на 40 000 години и че се е появил от непознат първоизточник приблизително по същото време, когато е изчезнал неандерталецът. Археологическите разкопки обаче показват, че хора със същите физически белези като нашите са съществували редом с неандерталеца поне от 90 000 години.

(Shreevc, James: *The Neanderthal Enigma*, William Morrow and Co., 1995.)

От дълго време се спори дали *Хомо сапиенс* са се кръстосали с неандерталците. Някои учени твърдят, че трябва да е имало сексуални връзки между две толкова подобни форми на хора, други допускат, че може да е имало полови контакти, но че двата подвида вероятно са твърде отдалечени, за да създадат поколение. Изглежда, изследването на МДНК дава отговор на спорния въпрос за роднинството ни с неандерталците.

През 1997 г. е извлечена ДНК от неандерталски образец от пещерата Фелдхофер в долината Неандертал близо до Дюселдорф, Германия. Матиас Крингс от лабораторията „Сванте Пеебо“ на университета в Мюнхен успява да слобни нуклеотидна последователност за 379 базови чифта унаследени по майчина линия митохондрични ДНК. Оказва се, че неандерталската нуклеотидна последователност е много по-различна от тази, на когото и да било съвременен човек. Ето защо редица специалисти смятат, че е крайно невероятно неандерталците да са допринесли за човешкия МДНК геном. Има доказателства, че неандерталците и съвременните хора са се разклонили генетично преди около 500–600 хил. години – много по-рано от появата на „Ева“. Марк Стоункинг и колегите му

от Пенсилванския държавен университет стигат до извода, че „неандерталците не са допринесли с митохондрична ДНК за съвременните хора; неандерталците не са наши предци“. Неандерталците може и да не са наши предци, но не са и онези маймуноподобни невежи същества, каквито често ги изобразяват. Факт е, че са имали малко по-голям мозък от средния съвременен човек. Те са успели да оцелеят през удивително дългия период от 1,5 милиона години, преди да изчезнат преди 25 000 години. Разполагали са с огромно количество време, за да се адаптират и да усъвършенстват вида си.

(Book of the Year (1998): Anthropology and Archeology', Britanica Online.)

Някои учени предполагат, че неандерталците са населявали територията на Европа преди около 300 000 години. Те са успели да преживеят няколко ледникови епохи, след което изчезват от лицето на Земята преди около 30 000 години, по същото време, когато първите хора идват в земите им от Африка.

Една от разпространените досега теории беше, че те просто са изгубили съревнованието с Хомо сапиенс, чиито представители са имали по-развит мозък и по-усъвършенствани сечива за набавянето на хранителни ресурси. Други учени смятат, че неандерталците не са успели да се приспособят както хората към настъпилите климатични промени.

Но Поликарп Ортола и Биенвенидо Мартинес-Наваро от испанския университет в Тарагона са на друго мнение. Според тях нашите предци са били нещо като чужд инвазивен вид и са постъпили канибалски към неандерталците. Те са ги използвали като хранителен ресурс, предава „Дискавъръри Нюз“.

По този начин Хомо сапиенс е отстранил своите по-ниско развити „братовчеди“ от еволюционното състезание, тъй като те са заемали конкурентно същата ниша. Първото свидетелство за подобно човечко поведение било открито през 2009 г. в Ле Роа, в Югозападна Франция.

Антрополозите се натъкнали на челюст на неандерталец с проези, оставени от човешки сечива. Същите, които били открити и по останки от елени и друг дивеч, изядени от пещерния човек.

(Източник: Quaternary International.)